

Arrest

nr. 253 280 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X. MEDATS
Brussel Luchthaven Nationaal 1K
1930 ZAVENTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. MEDATS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 december 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 mei 2019. Op 27 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Jalalabad in 2004, waar u ook woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U volgde religieuze studies in de lokale moskee tot u 10 jaar oud was, en u werd ook thuis in dezelfde materie onderwezen door uw moeder. Nadat u 10 jaar oud was ging u niet langer naar de moskee om te studeren en bleef u thuis, waar u samen met uw broers en zussen uw moeder hielp in het huishouden. Uw vader was commandant bij de nationale politie en werkte veelal op verplaatsing, hoewel hij met enige regelmaat terug naar huis kwam.

Begin 2019 werd u thuis wakker van een ruzie tussen uw ouders. Uw moeder legde u uit dat uw vader door de taliban bedreigd werd, en was gevraagd om hun samen met uzelf en uw broer te vervoegen. Uw vader ging hier niet op in en werd een week later op de bazaar van Ghazni, de stad waar hij toen werkte, beschoten door twee talibanleden vanop een motorfiets. Uw vader werd niet geraakt.

Na dit incident werden, met uitzondering van uw broer die sindsdien op de binnenkoer sliep, geen specifieke voorzorgsmaatregelen genomen. Een maand na die aanval op uw vader in Ghazni werd uw huis door de taliban aangevallen, die op zoek waren naar uw vader, uw broer en uzelf. U werd door uw moeder onder lakens en matrassen verstopt, waardoor de taliban u niet vond. Uw oudere broer werd echter door de taliban neergeschoten en gedood.

U werd dezelfde avond naar het huis van een vriend van uw oom gebracht, om te schuilen. U belde meerdere malen met uw moeder vanuit die schuilplaats. Bij het tweede gesprek, ongeveer 10 dagen na de aanval van de taliban op uw huis, vertelde uw moeder dat uw vader in de bazaar van Ghawchak was neergeschoten door de taliban terwijl hij onderweg was naar huis. U kwam sindsdien niet meer over de moorden, begrafenissen en eventuele onderzoeken naar die overlijdens van uw broer en vader te weten.

Na de dood van uw vader werd er beslist dat u het land zou ontvluchten. U vertrok in februari 2019 en bereikte via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Slovenië, Italië en Frankrijk uiteindelijk België op 26 mei 2019, waar u de dag nadien uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskara (kopie), uw geboorteakte (kopie), de registratiekaart van uw geboorte (kopie), vier certificaten van het werk van uw vader (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 27 mei 2019) immers aan geboren te zijn op 22 december 2004, en verklaarde uzelf dus amper vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 juni 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 5 juni 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden

beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd. 2 oktober 2019) en het CGVS (zie gehoorverslag dd. 28 augustus 2020), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt het CGVS vast dat u opvallend weinig informatie over uw problemen met de taliban kon voorleggen. Nochtans had u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaard persoonlijk geïnterviewd te worden door die groepering. Voordat u Afghanistan ontvluchtte wist u al meer dan een maand dat u persoonlijk geïnterviewd werd, en waren er legio gelegenheden om hier vragen over te stellen aan uw moeder, die volgens u alles wist (NPO, P.14), of aan uw oom, die ook cruciale informatie had omtrent uw problemen (NPO, P.23). Gezien de grote impact die deze problemen hebben op uw leven, vormt uw gebrek aan kennis over die problemen een element dat de geloofwaardigheid ervan danig aantast.

De eerste keer dat u werd ingelicht dat er zich problemen met de taliban aandienen, was toen u uw ouders hoorde ruziën en u hen vroeg wat er aan de hand was. Toen lichtte uw moeder u in dat uw vader door de taliban bedreigd werd, en dat ook u en uw broer door hun geïnterviewd werden. Uw vader moest van de taliban zoals altijd naar zijn werk gaan en verder doen wat de taliban hem opdroegen, terwijl u en uw broer tegelijkertijd de taliban dienden te vervoegen (NPO, P.8). Hoewel u zich toen in de veiligheid van uw eigen huis bevond en alle tijd had, bent u buiten deze zeer basale informatie niets te weten gekomen. U verklaarde toen alles te weten te willen komen over die bedreiging, maar toch stelde u op dat moment welgeteld drie vragen aan uw ouders (NPO, P.8, 21). Het is niet onaannemelijk dat omwille van de stresssituatie uw ouders u niet verder wilden inlichten. U kan echter niet verklaren waarom u in de dagen en weken nadien, toen u ook nog steeds thuis woonde met uw moeder, niets meer vroeg over de bedreiging van de taliban. "Ik deed het gewoon niet", verklaarde u (NPO, P.21).

Minder dan een week na die ruzie tussen uw ouders werd uw vader aangevallen in de bazaar van Ghazni, omdat hij het dreigement van de taliban naast zich had neergelegd (NPO, P.11). U bent via uw moeder te weten gekomen dat er op hem werd geschoten door twee talibanleden vanop een motorfiets, maar dat ze uw vader niet geraakt hadden (NPO, P. 11). Ook over deze moordaanslag kan u niets meer vertellen dan het bovenstaande. U vond meer informatie blijkbaar onnodig, en verklaarde: "Er werd me enkel gezegd dat er een aanval op mijn vader had plaatsgevonden" (NPO, P.11). Het is zeer opvallend dat deze aanslag u niet aanzette om uw moeder te vragen naar de bedreigingen waar uw familie mee geconfronteerd werden.

De professionele ervaring van uw vader ten spijt, nam uw familie ook amper voorzorgsmaatregelen, noch ten gevolge van de bedreigingen waarover uw ouders aanvankelijk ruzieden, noch na de aanslag op uw vader zijn leven. De aanval op uw vader noopte uw broer ertoe het huis te bewaken door in de tuin te slapen, maar zonder het gebruik van een wapen dat u nochtans in huis had (NPO, P.12). U verklaarde deze magere voorzorgsmaatregelen als volgt: "We wisten niet dat de taliban zou komen en ons huis zou aanvallen. We dachten gewoon dat mijn vader het enige doelwit was, en dat ze hem zouden aanvallen" (NPO, P.12). Nochtans zei u kort daarna, in antwoord op de vraag waarom uw huis door de taliban werd aangevallen: "Ze hebben mijn vader bedreigd. Ze zeiden hem dat hij en zijn twee zoons hun moesten vervoegen. Anders zouden ze ons doden. Dus daarom hebben ze ons huis aangevallen" (NPO, P.13). Die informatie had u al een week voor de aanslag op uw vader, en een maand voor de inval van de taliban in uw huis. Dat u het gebrek aan genomen voorzorgsmaatregelen wijt aan de veronderstelling dat enkel uw vader gevaar liep, kan dan ook niet ernstig genomen worden. Ook zijn de twee bovenvermelde verklaringen over wie van uw familie de taliban viseerde duidelijk tegenstrijdig, en ondergraven ze verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts weet u niet waarom uw vader na de aanslag op zijn leven niet huiswaarts keerde (NPO, P.12), noch of uw vader voorzorgsmaatregelen had getroffen in de nasleep van die aanslag (NPO, P.11). U verklaarde dat uw vader geen bescherming kon vragen omdat hij zelf van de overheid was, en dus nergens heen kon om te klagen (NPO, P.11). Wanneer het CGVS zijn verwarring om die verklaring uitte, zei u niet te weten waarom uw vader het niet deed (NPO, P.13). Hoe dan ook is het gebrek aan ernstige voorzorgsmaatregelen die werden genomen of bescherming die werd aangevraagd ongeloofwaardig, zeker gezien het veronderstelde beroep van uw vader. U wist evenmin of er pogingen tot bemiddeling met de taliban hadden plaatsgevonden (NPO, P.15).

Dat een hooggeplaatste politieofficier na bedreigingen gericht tegen zichzelf en zijn gezin, na een aanslag op zijn leven of na de moord op zijn zoon geen bescherming krijgt of voorzorgsmaatregelen neemt is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u amper informatie hebt over de daaropvolgende moord op uw vader is dat evenzeer. U weet over de dood van uw vader niet meer dan dat hij door de taliban is neergeschoten in de bazaar van Ghawchak (NPO, P.17). Het is uitermate opmerkelijk dat u daarna aangaf dat dit genoeg informatie voor u was (NPO, P.17). Zo vroeg u niet naar een eventueel onderzoek naar zijn moord. Dat deed u overigens ook niet naar aanleiding van de dood van uw broer (NPO, P.18). U wuifde uw gebrek aan vragen naar een politieonderzoek als volgt weg: "De politie kan niet naar elk probleem komen. Er zijn meer dan 200 gevallen per dag daar" (NPO, P.18). U vermeldt even laconiek dat u nooit vroeg naar de begrafenis van uw vader en broer, die u niet kon bijwonen: "Nee, ik weet het niet. Hij werd gedood, en hij is begraven" (NPO, P.22). Wanneer het CGVS hier even later op terugkwam verklaarde u nog: "Hij was dood. Of ik er naar vroeg of niet, het was wel duidelijk dat ze hem begraven hadden" (NPO, P.24).

Naast deze opmerkelijke reacties op de verklaarde gebeurtenissen, doen bepaalde elementen van die gebeurtenissen overigens evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Zo verklaarde u ook te vrezen dat u tegen uw wil zou gerekruteerd worden door de taliban. "Ze dwingen mensen altijd" zei u hierover (NPO, P.15). U wist echter niet waarom u en uw broer net door de taliban gevisieerd werden (NPO, P.15). Aangezien uw vader reeds jarenlang in dienst was bij de politie (NPO, P.6), is het des te opvallender dat net uw familie zou gevraagd worden om opdrachten voor de taliban. Er kan door het veronderstelde beroep van uw vader immers verwacht worden dat u ideologisch allerm minst aansluit bij de taliban.

Uw relaas komt tevens niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Het beeld dat u schetste van de inval van de taliban in uw huis, wekt ten slotte eerder vragen op dan dat het antwoorden biedt. De taliban vielen uw huis binnen op zoek naar uw vader, uw broer en uzelf, in het kader u te rekruteren als zelfmoordterrorist (NPO, P.14-15). Het is dan erg onduidelijk waarom de taliban uw broer, schijnbaar zonder enige twijfel of poging om hem te ontvoeren, neerschoot (NPO, P.8). "De taliban sprak tegen mijn broer. Mijn moeder stond op [...] Ze ging naar mijn broer toe, en net toen ze onderweg was vuurde de taliban enkele schoten af en raakten ze mijn broer" (NPO, P.8). Na een zoektocht door het huis werd u niet gevonden, omdat u onder lakens en matrassen verstopt was (NPO, P.14). Het is weinig geloofwaardig dat u vermeed ontdekt te worden van onder lakens en matrassen. Hetgeen evenzeer opvalt is dat de taliban uw broertjes verder met rust liet. U gaf als reden dat zij niet werden ontvoerd in uw plaats op, dat u het doelwit was: "Maar ze zochten mij. Als ze iemand zoeken, vallen ze de ander niet lastig" (NPO, P.15). Het mededogen dat u de taliban hier toeschrijft ten opzichte van uw jongere broers, steekt af in schril contrast met uw eerdere beschrijvingen van de taliban als meedogenloos. Zo zei u: "We konden geen hulp vragen van andere mensen, iedereen is bang van de taliban" (NPO, P.13), en iets later: "Ze dwingen mensen altijd" (NPO, P.15).

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze vaststelling niet veranderen. Zo legde u onder andere een geboorteakte voor. Deze vermeldt echter dat u het eerste kind van uw moeder was, hoewel u duidelijk 2 oudere zussen en 1 oudere broer vermeldde. Los van deze opvallende tegenstrijdigheid zou dit document, net als uw taskara en het ander document met betrekking tot uw geboorte, slechts een bewijs van uw identiteit leveren, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Aan de gekopieerde documenten die u neerlegde als bewijs voor de werkzaamheden van uw vader kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en

nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in

de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met brembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met

uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift bijkomende duiding over haar leeftijd, het werk van haar vader, de bedreiging door de taliban, de moord op haar vader en de rekrutering door de taliban.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze beroep ingediend heeft bij de Raad van State tegen de beslissing waarbij vastgesteld werd dat zij niet minderjarig is. De verzoekende partij geeft aan dat de procedure nog steeds lopend is. De verzoekende partij stelt dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar geboortedatum gegeven heeft zoals deze vermeld werd op haar geboorteregistratiekaart en geboorteakte. De verzoekende partij betoogt dat er geen sprake is dat zij zich ten onrechte als minderjarige heeft voorgedaan, aangezien alle beschikbare informatie daarop wees. De verzoekende partij meent dat onredelijk is van de verwerende partij om op basis van het leeftijdsonderzoek bij voorbaat te stellen dat de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij ondermijnd wordt. De slechte werking of onzorgvuldigheden van de Afghaanse overheden die eventueel aan het verschil in leeftijd ten grondslag liggen, kunnen niet verweten worden aan de verzoekende partij en kunnen geen impact hebben op de geloofwaardigheid van haar relaas.

Omtrent de tewerkstelling van haar vader wijst de verzoekende partij erop dat de certificaten uitdrukkelijk op de naam van haar vader staan. Bovendien wordt op de certificaten ook uitdrukkelijk de naam van verzoekers grootvader vermeld. Dit stemt overeen met de verklaringen van de verzoekende partij, maar ook met de namen vermeld op haar geboorteakte en geboorteregistratiekaart. Voorts stelt de verzoekende partij dat het eenvoudig is om simpelweg alle documenten afkomstig van de Afghaanse overheid over eenzelfde kam te scheren en als ongeloofwaardig te beschouwen omdat ze makkelijk fraudeerbaar zijn. De aanduiding van de naam van haar grootvader en vader in de certificaten tonen de betrouwbaarheid en de echtheid van deze documenten aan en ondersteunen haar verklaringen.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de motieven die betrekking hebben op de bedreiging door de taliban en de moord op haar vader. De verzoekende partij betoogt dat haar moeder haar na de ruzie tussen haar ouders over de mondelinge bedreiging ingelicht heeft. zij meent dat zij toen alle op dat moment beschikbare informatie ontvangen heeft. Na de aanval van de taliban op de ouderlijke woning is zij gevlucht waardoor zij slechts enkele keren telefonisch contact had met haar moeder en oom. De verzoekende partij stelt dat zij via haar moeder dan vernomen heeft dat haar vader vermoord werd en dat de taliban haar nog steeds zochten. De verzoekende partij benadrukt dat het steeds om korte gesprekken ging. Omtrent het overlijden van haar vader brengt de verzoekende partij een document bij waaruit de registratie van de dood van haar vader blijkt door de het Afghaanse

ministerie van binnenlandse zaken. De verzoekende partij stelt dat uit deze registratie blijkt dat haar vader op 12 januari 2019 aangevallen werd door tegenstanders van de regering en uiteindelijk daardoor gestorven is in het ziekenhuis. De verzoekende partij wijst erop dat deze registratie gebeurd is op basis van de verklaring van de directeur van het ziekenhuis waar haar vader overleden is en op basis van de verklaring van de politiedienst van Nangarhar. De verzoekende partij vervolgt dat deze documenten aldus aantonen dat haar vader als gevolg van het niet aanvaarden van de bedreiging aangevallen werd door tegenstanders van de regering en door hen vermoord werd. De verzoekende partij meent dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet in twijfel kan getrokken worden, gelet op de aanwezigheid van maar liefst drie verklaringen die de dood van haar vader bewijzen en het feit dat de naam van haar grootvader en zijn eigen naam op het registratiedocument vermeld worden.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motieven die betrekking hebben op rekrutering door de taliban. De verzoekende partij betoogt dat:

"Nochtans tonen verschillende bronnen aan dat rekrutering door middel van bedreiging een van de manieren is voor de taliban om nieuwe strijders te werven. De European Asylum Support Office (hierna genoemd de "EASO") heeft in september 2016 een rapport gepubliceerd genaamd: "Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups " waaruit blijkt dat rekrutering eventueel met het gebruik van dwang door de taliban voorkomt." Een ander rapport, genaamd: "Report Afghanistan: Recruitment to Taliban" van 29 juni 2017 (hierna genoemd het "Landinfo Rapport") uitgegeven door de Noorse studiedienst Landinfo, dat een onafhankelijk orgaan is binnen de Noorse immigratiediensten, bevestigt dit. Deze bronnen stelen dat de taliban niet stelselmatig gebruik maakt van bedreigingen om te rekruteren, maar deze bronnen geven duidelijk aan dat het wel degelijk gebeurt.

37. Uit het Landinfo Rapport blijkt dat ook geregeld minderjarigen door middel van dwang gerekruteerd worden door de taliban. Uit cijfers van de Verenigde Naties van juli 2020 blijkt dat in de periode van 1 januari 2020 tot 30 juni 2020, dus op amper 6 maanden tijd, 23 minderjarigen gedwongen werden gerekruteerd door de taliban waarvan 22 in het noordoosten en 1 in het oosten van Afghanistan.⁴ Dit cijfer is natuurlijk een ruime onderschatting doordat er in Afghanistan weinig gegevens over beschikbaar zijn. Uit het Landinfo Rapport blijkt dat de grote meerderheid van deze meerderjarigen tussen de 15 en 18 jaar oud zijn, dus de leeftijd die Verzoeker had op het ogenblik van de bedreiging en zijn vlucht.

38. Verweerder stelt daarnaast ook dat het volgens haar vreemd is dat de taliban leden die behoren tot haar tegenpartij, zoals de vader van Verzoeker en zijn gezin, door middel van dwang zou rekruteren. In de Bestreden Beslissing luidt dit als volgt: [...]

39. Het Landinfo Rapport stelt nochtans uitdrukkelijk dat het een tactiek kan zijn dat de taliban personen werkzaam bij de overheid tracht te rekruteren omwille onder andere van hun specifieke kennis over de veiligheidsdiensten die zij verworven hebben in de uitoefening van hun job. Daarnaast hebben zij meestal een goede training genoten en beschikken zij over veel kennis van het terrein, wat hen natuurlijk ook waardevol maakt voor de taliban. Daarbij kunnen ook familieleden van deze personen bedreigd worden om hen en eventueel bepaalde gezinsleden van kant te doen wisselen. Het Landinfo Rapport stelt hierover:

[...]

Hieruit volgt dat Verweerder niet simpelweg de verklaring van Verzoeker kan afdoen als ongeloofwaardig door te verwijzen naar haar bronnen die stellen dat de taliban niet zou rekruteren bij de vijand. Rekrutering door middel van bedreigingen komt wel degelijk voor. Dit wijst erop dat Verweerder bij het nemen van de Bestreden Beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld die van een redelijke overheid verwacht mag worden.

40. Verzoeker voegt dus in huidig beroepsschrift bijkomende informatie toe met betrekking tot zijn leeftijd, het werk van zijn vader, de moord op zijn vader en de bedreiging van de taliban. Deze bijkomende informatie ondersteunt de verklaringen die Verzoeker verteld heeft aan Verweerder. Deze bijkomende informatie toont aan dat het verhaal van Verzoeker wel geloofwaardig en dat Verweerder onzorgvuldig is omgegaan met bepaalde verklaringen die van een zorgvuldige overheid niet verwacht mogen worden. Op basis van deze toelichting is het verhaal van Verzoeker geloofwaardig en dient de vluchtelingenstatus, in tegenstelling tot de Bestreden Beslissing, verleend te worden aan Verzoeker."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij afkomstig is uit het district Surkhrod. Ze verwijst hiervoor naar haar geboortakte en geboorteregistratiekaart. De verzoekende partij vervolgt dat het district Surkhrod specifieke kenmerken heeft die een verschillende beoordeling vereisen dan de stad Jalalabad. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020. De verzoekende partij vervolgt dat dit rapport een daling van het

aantal slachtoffers in 2019 ten opzichte van 2018 vermeldt, doch dit rapport stelt uitdrukkelijk dat Nangarhar met 1070 burgerslachtoffers nog steeds op de tweede plaats staat van de Afghaanse provincies met de meeste slachtoffers, na Kaboel. Dit wordt ook bevestigd in het rapport over de veiligheidssituatie in Nangarhar van 12 maart 2020 opgesteld door Cedoca, waarin wordt aangehaald dat Nangarhar eind 2019 nog steeds tot de drie provincies in Afghanistan behoorde waar het conflict het hevigst woedt. De verzoekende partij argumenteert ook dat deze daling slechts tijdelijk geweest is. Immers blijkt uit het EASO rapport van september 2020 dat in de eerste helft van 2020 in de provincie Nangarhar 281 burgerslachtoffers te betreuren waren. Volgens de NAVO resolute Support missie is het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in het tweede kwartaal van 2020 met maar liefst 236% gestegen ten opzichte van het vorige kwartaal. In het tweede kwartaal van 2020 wordt er melding gemaakt van 259 burgerslachtoffers. De verzoekende partij stelt dat de recente cijfers bijgevolg aantonen dat de situatie voor burgers opnieuw verslechterd is. De dalende trend die in de bestreden beslissing vermeld wordt, is duidelijk gestopt.

De verzoekende partij stelt ook dat de Verenigde Naties in hun rapport "report of the secretary-general: The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security" van 17 maart 2020 aangeeft dat de situatie onstabiel is. Verder wordt bepaald dat de meeste geweldsdaden plaatsvinden in het zuiden van Afghanistan, gevolgd door de noordelijke en oostelijke regio's. Nangarhar behoort tot de meest actieve conflictgebieden. In het recente rapport van de Verenigde Naties wordt vervolgens ook als verklaring voor de daling van het aantal incidenten eind 2019 begin 2020 gewezen op de wintermaanden, waarin er steeds een daling van geweld is.

De verzoekende partij betoogt dat: *"Ten slotte blijkt de recente opstoot van geweld in Nangarhar ook uit de verschillende weekrapporten die de NGO Armed Conflict Location and Event Data Project (hierna genoemd de "ACLED") wekelijks publiceert op haar website voor Centraal-Azië en de Kaukasus.¹⁴ Zo wordt in het rapport van 13-19 september 2020 gemeld dat naast de provincie Kunduz de meest dodelijke confrontaties die week plaatsvonden in de Nangarhar. ACLED vermeldt hierin ook dat de taliban gesteund werd bij deze confrontaties door de Rode Eenheid wat een vorm is van haar special forces. Bij deze gewelddaden behoorden ook verschillende aanvallen door de taliban die specifiek gericht waren op bepaalde personen.¹⁵ In het rapport van 6-12 september wordt op zijn beurt bepaald dat het Afghaanse legerluchtaanvallen uitvoerde gericht op Taliban-militanten onder andere in de provincie Nangarhar, wat de gevaarlijke situatie bewijst."*

Voorts stelt de verzoekende partij dat: *"Uit het rapport over de veiligheidssituatie in Jalalabad. Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020 opgesteld door Cedoca, volgt dat uit de laatste gegevens van begin 2020 het district Surkhrod waartoe Ghowchak officieel behoort, onder controle staat van de taliban, terwijl Jalalabad zelf voornamelijk onder overheidscontrole staat. De taliban heeft eind 2019 Islamitische Staat uit het district Surkhrod verdreven en de controle overgenomen. Dit blijkt ook uit het feit dat de taliban in januari 2020 tijdelijk ziekenhuizen heeft gesloten in het district, wat nogmaals wijst op de gevaarlijke situatie daar voor Verzoeker, gelet op de grote aanwezigheid van de taliban en hun onvoorspelbaarheid."*

55. Uit het rapport blijkt ook dat in het district Surkhrod er in de periode van 1 februari 2019 tot 31 januari 2020 41 gewelddadige incidenten hebben plaatsgevonden, dus bijna één per week. Dit zijn overigens opnieuw enkel maar de door de ACLED geregistreerde incidenten, wat een grove onderschatting van het werkelijke aantal zal zijn. De incidenten bestaan uit gevechten en explosies. Er zijn in deze periode geen rechtstreekse aanvallen op burgers geregistreerd, maar zij kunnen wel geraakt worden bij de gevechten tussen de regeringstroepen en de taliban of andere antiregeringsgroepen. Dit wordt aangetoond door een luchtaanval op twee wagens in het district Surkhrod op 14 februari 2020 waarbij er minstens 9 burgers om het leven kwamen. Er vallen dus wel degelijk geregeld burgerslachtoffers te betreuren bij de gevechten tussen pro- en antiregeringstroepen.

Dit geweld waarbij burgerslachtoffers kunnen vallen zal overigens enkel maar toenemen zoals bovenvermelde cijfers van 2020 aantonen. Bovendien is de provincie Nangarhar een van de provincies waar het conflict het hevigst is.

56. Ten slotte dient ook rekening gehouden te worden met twee specifieke omstandigheden eigen aan Verzoeker. Ten eerste wordt Verzoeker in Afghanistan beschouwd als een minderjarige zoals blijkt uit zijn geboorteakte (STUK 4) en geboorteregistratiekaart (STUK 5). De UNAMA heeft in de eerste helft van 2020 kennis van 727 kinderen die gewond zijn geraakt tijdens gevechten, luchtaanvallen of bomaanslagen en maar liefst 340 kinderen stierven in de eerste helft van dit jaar. Minderjarigen vertegenwoordigen maar liefst 31 procent van alle burgerslachtoffers (doden en gewonden). Verzoeker loopt dus zelfs als minderjarige het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ten tweede blijkt uit de geregistreerde veiligheidsincidenten in het district Surkhrod dat het geweld meestal gericht is tegen de Afghaanse veiligheids- en ordediensten, zoals het leger en de politie. Aangezien de vader van Verzoeker werkzaam was al hoofdinspecteur bij de Nationale Afghaanse politie en hij omwille van die functie bedreigd is en gedood is, loopt Verzoeker het risico, om naast slachtoffer te worden van willekeurig geweld, ook een doelgericht slachtoffer te worden. Immers via zijn vader behoort hij tot veiligheidsdiensten van de overheid in de ogen van de taliban. De taliban is bovendien nog steeds naar hem op zoek. Dit blijkt uit de tweede aanval die is gebeurd op zijn ouderlijke woning nadat hij al ondergedoken leefde.”

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 6 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek op de provincie Nangarhar. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020, p. 1-54 en 78-79
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan ontvlucht is omdat ze door de taliban bedreigd werd omwille van de functie van haar vader die commandant was bij de nationale politie. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar vader vermoord hebben. De verzoekende partij haalt ook aan dat de taliban wou dat zij zich bij hen aansloot. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een kopie van haar taskara, haar geboorteakte, haar geboorteregistratiekaart, vier kopies van certificaten met betrekking tot het werk van haar vader, overlijdenscertificaat van haar vader en verklaringen met betrekking tot het overlijden van haar vader.

Met betrekking tot de verschillende documenten die bijgebracht worden door de verzoekende partij blijkt inderdaad uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Zo legde u onder andere een geboorteakte voor. Deze vermeldt echter dat u het eerste kind van uw moeder was, hoewel u duidelijk 2 oudere zussen en 1 oudere broer vermeldde”*. Dit motief van de bestreden beslissing is terecht, en wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante

elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De verzoekende partij verklaart dat haar vader commandant was en dat hij voor zijn werk regelmatig afwezig was. De verzoekende partij verklaart dat de laatste opdracht van haar vader in Ghazni was. Wanneer de protection officer tijdens het gehoor aan de verzoekende partij vraagt of haar vader commandant was voor het leger, politie, speciale eenheden of grenspolitie, kan de verzoekende partij hierop niet antwoorden (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.6). Ook wanneer de protection officer verdere vragen stelt over de tewerkstelling van haar vader, slaagt de verzoekende partij er niet in om hierop te antwoorden (NPO, p.6-7). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het voorgehouden profiel van haar vader, daar zij enerzijds verklaart dat haar vader reeds acht à tien jaar als commandant werkte en de verzoekende partij anderzijds niet dermate jong was bij haar vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoekende partij minstens doorleefd kan aangeven bij welke instantie haar vader commandant was. Het gegeven dat haar vader bij thuiskomst discreet over zijn werkzaamheden was, is op zich geen afdoende verschoningsgrond. Bovendien verklaart de verzoekende partij dat haar moeder misschien meer weet over de tewerkstelling van haar vader (NPO, p.6), doch heeft de verzoekende partij nagelaten om aan haar moeder informatie te vragen. Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij precies omwille van de werkzaamheden van haar vader uit Afghanistan gevlucht is. De eerste keer dat de verzoekende partij werd ingelicht dat er zich problemen met de taliban aandienen, was toen ze haar ouders hoorde ruziën en hen vroeg wat er aan de hand was. Toen lichtte haar moeder haar in dat haar vader door de taliban bedreigd werd, en dat ook zij en haar broer door de taliban gevisieerd werden. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader van de taliban zoals altijd naar zijn werk diende te gaan en verder doen wat de taliban hem opdroegen, terwijl zij en haar broer tegelijkertijd de taliban dienden te vervoegen (NPO, P.8). Alhoewel de verzoekende partij toen thuis met haar moeder sprak heeft zij geen verdere informatie over de tewerkstelling van haar vader gevraagd (NPO, p.8 en 21). Minder dan een week na die ruzie tussen haar ouders werd haar vader aangevallen in de bazaar van Ghazni, omdat hij het dreigement van de taliban naast zich had neergelegd (NPO, p.11). Wederom heeft de verzoekende partij geen vragen omtrent de tewerkstelling van haar vader gesteld. De verzoekende partij stelt enkel dat ze via haar moeder vernomen heeft dat er op hem werd geschoten door twee talibanleden vanop een motorfiets, maar dat ze haar vader niet geraakt hadden (NPO, P. 11).

Daarenboven brengt de verzoekende partij ook documenten bij waarvan zij stelt dat ze de tewerkstelling van haar vader aantonen. Uit deze documenten blijkt dat de persoon van wie de verzoekende partij stelt dat het haar vader is bij de Afghaanse politie tewerkgesteld was. Dat de verzoekende partij van de inhoud van de documenten die zij overlegt om een element van haar vluchtrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan haar geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van haar beweerde vrees. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun vluchtrelaas. Bijgevolg mag van verzoekers om internationale bescherming verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingstukken, zelfs al zijn deze kort voor het gehoor ontvangen.

Ondanks de bijgebrachte stukken maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar vader voor de overheid werkte, en aldus commandant bij de Afghaanse politie was.

Voorts wordt het voorgehouden profiel van de vader van de verzoekende partij verder ondermijnd doordat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar familie, ondanks de professionele ervaring van haar vader en zijn hoge rang binnen de politie, zij noch in navolging van de oorspronkelijke bedreigingen noch na aanslag op het leven van haar vader in Ghazni, daadwerkelijke voorzorgsmaatregelen genomen heeft. Na de aanslag op haar vader sliep haar broer weliswaar in de tuin om het huis te bewaken, maar zonder het gebruik van een wapen dat de familie van de verzoekende partij nochtans in huis had (NPO, p.12). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“U verklaarde deze magere voorzorgsmaatregelen als volgt: “We wisten niet dat de taliban zou komen en ons huis zou aanvallen. We dachten gewoon dat mijn vader het enige doelwit was, en dat ze hem zouden aanvallen” (NPO, P.12). Nochtans zei u kort daarna, in antwoord op de vraag waarom uw huis door de taliban werd aangevallen: “Ze hebben mijn vader bedreigd. Ze zeiden hem dat hij en zijn twee zoons hun moesten vervoegen. Anders zouden ze ons doden. Dus daarom hebben ze ons huis aangevallen” (NPO, P.13). Die informatie had u al een week voor de aanslag op uw vader, en een maand voor de inval van de taliban in uw huis. Dat u het gebrek aan genomen voorzorgsmaatregelen wijt aan de veronderstelling dat enkel uw vader gevaar liep, kan dan ook niet ernstig genomen worden.*

Ook zijn de twee bovenvermelde verklaringen over wie van uw familie de taliban viseerde duidelijk tegenstrijdig, en ondergraven ze verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Waar de verzoekende partij stelt dat haar vader zelf voor de overheid werkte en bijgevolg geen bescherming kon vragen, slaagt dit kant noch wal (NPO, p.11). Gelet op het gegeven dat haar vader een hooggeplaatste politieofficier zou zijn is het ongeloofwaardig dat hij geen bescherming kon krijgen of voorzorgsmaatregelen genomen zou hebben ter bescherming van zichzelf en zijn familie. Daarenboven weet de verzoekende partij evenmin of er pogingen tot bemiddeling met de taliban hebben plaatsgevonden (NPO, p.15).

De verzoekende partij weet daarenboven amper iets te vertellen over de daaropvolgende moord op haar vader. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U weet over de dood van uw vader niet meer dan dat hij door de taliban is neergeschoten in de bazaar van Ghawchak (NPO, P.17). Het is uitermate opmerkelijk dat u daarna aangaf dat dit genoeg informatie voor u was (NPO, P.17). Zo vroeg u niet naar een eventueel onderzoek naar zijn moord. Dat deed u overigens ook niet naar aanleiding van de dood van uw broer (NPO, P.18). U wuifde uw gebrek aan vragen naar een politieonderzoek als volgt weg: “De politie kan niet naar elk probleem komen. Er zijn meer dan 200 gevallen per dag daar” (NPO, P.18). U vermeldt even laconiek dat u nooit vroeg naar de begrafenis van uw vader en broer, die u niet kon bijwonen: “Nee, ik weet het niet. Hij werd gedood, en hij is begraven” (NPO, P.22). Wanneer het CGVS hier even later op terugkwam verklaarde u nog: “Hij was dood. Of ik er naar vroeg of niet, het was wel duidelijk dat ze hem begraven hadden” (NPO, P.24).”* In dit verband benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming immers mag worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas, *quod non*. Daarenboven stelt de verzoekende partij dat haar vader in de bazaar van Ghawchak neergeschoten werd, terwijl de voorzitter van het algemeen ziekenhuis verklaart dat haar vader voor de deur van zijn huis gedood werd. Voorts blijkt uit de stukken van de politie van Nangarhar dat zij op 25 oktober 2020 aan de dienst terrorismebeheer om verder informatie gevraagd hebben. De dienst terrorisme zou hierop geantwoord hebben dat haar vader op 12 januari 2019 gemarteld werd en in het register erkend wordt.

Voorts zijn de verklaringen omtrent de inval van de taliban in de ouderlijke woning eveneens ongeloofwaardig. De verzoekende partij verklaart dat de taliban de ouderlijke woning binnengevallen zijn op zoek naar haar vader, haar broer en naar de verzoekende partij daar ze haar broer en haar als zelfmoordterrorist wenste te rekruteren (NPO, p.14-15). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Het is dan erg onduidelijk waarom de taliban uw broer, schijnbaar zonder enige twijfel of poging om hem te ontvoeren, neerschoot (NPO, P.8). “De taliban sprak tegen mijn broer. Mijn moeder stond op [...] Ze ging naar mijn broer toe, en net toen ze onderweg was vuurde de taliban enkele schoten af en raakten ze mijn broer” (NPO, P.8). Na een zoektocht door het huis werd u niet gevonden, omdat u onder lakens en matrassen verstopt was (NPO, P.14). Het is weinig geloofwaardig dat u vermeed ontdekt te worden van onder lakens en matrassen. Hetgeen evenzeer opvalt is dat de taliban uw broertjes verder met rust liet. U gaf als reden dat zij niet werden ontvoerd in uw plaats op, dat u het doelwit was: “Maar ze zochten mij. Als ze iemand zoeken, vallen ze de ander niet lastig” (NPO, P.15). Het mededogen dat u de taliban hier toeschrijft ten opzichte van uw jongere broers, steekt af in schril contrast met uw eerdere beschrijvingen van de taliban als meedogenloos. Zo zei u: “We konden geen hulp vragen van andere mensen, iedereen is bang van de taliban” (NPO, P.13), en iets later: “Ze dwingen mensen altijd” (NPO, P.15).”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De UNHCR guidelines van augustus 2018 vermelden dat in gebieden waar gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) daadwerkelijke controle over grondgebied en bevolking uitoefenen, zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Uit het rapport “EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups” van september 2016 (AD CGVS, stuk 6, map met ‘landeninformatie’), blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden en eerder uitzonderlijk voorkomt omdat de taliban in beginsel over voldoende vrijwilligers beschikken en anders gebruik maken van mobiele strijdkrachten alsook omdat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er

uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In de EASO COI Focus van september 2020 wordt aangegeven dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zo wordt bijvoorbeeld gemeld dat de taliban personen met een militaire achtergrond, zoals leden van de ANSF, proberen te rekruteren. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk. Voorts valt te lezen dat druk en dwang om zich aan te sluiten bij de taliban niet altijd gewelddadig zijn en zouden vaak worden uitgeoefend via de familie, de clan of religieus netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden. Er kan worden gesteld dat de gevolgen van niet gehoorzamen over het algemeen ernstig zijn, waaronder meldingen van bedreigingen van de familie van de benaderde rekruten, ernstig lichamelijk letsel, en moorden. De informatie die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift werpt hierop geen ander licht.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een Afghaanse jongeman uit de provincie Nangarhar is, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat zij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg diverse elementen, zoals haar regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij de verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. De verzoekende partij slaagt er echter niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hierbij wordt rekening gehouden dat haar dorp tot de agglomeratie Jalalabad behoort en deze agglomeratie in handen van de overheid is, zoals blijkt uit punt 8.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij door de taliban geïseerd werd omdat zij de zoon is van een commandant. Vooreerst wijst de Raad erop dat gelet op hetgeen voorafgaat geen geloof wordt gehecht aan haar verklaringen dat haar vader een commandant is. Daarenboven blijkt ook niet dat de verzoekende partij zelf over enige vaardigheden beschikt zoals krijgskunsten die voor de taliban interessant zou zijn. Voorts werd de verzoekende partij zelf ook nooit rechtstreeks benaderd door de taliban en wordt er geen geloof gehecht aan de inval van de taliban in haar huis.

In het licht van voormelde informatie in verband met de rekruteringswijze van de taliban ontwaart de Raad doorheen de verklaringen van de verzoekende partij geen andere elementen die zouden kunnen aantonen waarom er in haar persoonlijk geval sprake zou zijn geweest van een individuele, gedwongen rekruteringspoging door de taliban. Zo vermeldt de verzoekende partij geen specifieke vaardigheden, de aanwezigheid van familieleden die aangesloten waren bij de taliban en/of andere elementen die haar tot een dermate geëerde rekrutee voor de taliban zouden maken dat zij haar tot rekrutering zouden trachten te dwingen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen in ogenschouw genomen, dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt de verzoekende partij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land

van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

8.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt afkomstig te zijn uit Ghawchak gelegen in het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar, hetgeen niet door de verwerende partij betwist wordt.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio.

Uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat dit ook geldt voor het dorp van de verzoekende partij Ghawchak, (AD CGVS, stuk 6, map met ‘landeninformatie’). De familie van de verzoekende partij woont nog steeds in dit dorp. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij zelf dat ze aan haar woonplaats refereert als “Jalalabad” (NPO, p.3).

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot

levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin de verzoekende partij tot aan haar vertrek uit Afghanistan gewoond heeft in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In de aanvullende nota van 6 januari 2021 wordt omtrent de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad gemotiveerd dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De recente landeninformatie die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, laat niet toe anders te oordelen. Deze landeninformatie toont aan dat het een volatiele situatie betreft, dat in het tweede kwartaal van 2020 het aantal geregistreerde burgerslachtoffers met 236% gestegen is ten opzichte van het vorige kwartaal en dat er effectief nog regelmatig confrontaties zijn tussen de taliban en de overheid in de provincie Nangarhar. In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat het geweld in haar regio meestal gericht is tegen de Afghaanse veiligheids- en ordediensten, zoals het leger en de politie. Echter, de verschillende rapporten die de verzoekende partij in haar verzoekschrift bijbrengt laten niet toe om te concluderen dat een burger die terugkeert naar Ghawchak gelegen in de agglomeratie Jalalabad in de Afghaanse provincie Nangarhar, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Zoals hoger reeds aangegeven erkent de Raad de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst hoog blijft. Dit wordt bevestigd door de landeninformatie die de verzoekende partij bijbrengt. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar dorp in handen is van de taliban, laat ze na hiervan een begin van bewijs bij te brengen nu blijkt uit hetgeen voorafgaat dat haar dorp tot de agglomeratie Jalalabad behoort en deze agglomeratie in handen van de overheid is.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming dan dat er actueel in haar regio van herkomst geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een

reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt onderzocht of de verzoekende partij zich in de tweede hypothese bevindt. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar dorp Ghawchak gelegen in de agglomeratie Jalalabad in de Afghaanse provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoeker bestaat.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In dit verband wijst de verzoekende partij op haar minderjarigheid en het gegeven dat haar vader commandant was. Omtrent de voorgehouden minderjarigheid van de verzoekende partij wijst de Raad erop dat uit de leeftijdstest blijkt dat de verzoekende partij op 5 juni 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De verzoekende partij heeft weliswaar de beslissing van de Dienst Voogdij aangevochten bij de Raad van State en de procedure is nog steeds lopend, doch het louter instellen van een annulatieberoep brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad van State niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn. Dit voorrecht - het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen in het kader van de leeftijdsbepaling van een verzoeker om internationale bescherming. Daarenboven kan er, gelet op het profiel van de verzoekende partij die in moeilijke omstandigheden uit Afghanistan vertrokken is, inmiddels over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en dat zij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Aldus brengt de verzoekende partij geen dergelijke individuele elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van de rechtsplegingsdossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in haar herkomstregio binnen de agglomeratie rond de stad Jalalabad op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De verzoekende partij heeft ook de mogelijkheid gehad om opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud te formuleren. Eveneens werden haar procedurele noden onderzocht. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS